

Διδαχή

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ
Δελφών & Μιαούλη | Τ.2310 828 989 | www.inmetamorphoseos.gr

ΕΤΟΣ 6^ο | 15 Φεβρουαρίου 2026 | Αρ. Φύλλου 268

ΤΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΟΝΗΣΙΜΟΥ

Η Εκκλησία μας τιμά στις 15 Φεβρουαρίου τη μνήμη του Αγίου Αποστόλου Οννείμου, ενός ανθρώπου ο οποίος έζησε την πορεία του Ευαγγελίου από την πτώση στην μετάνοια, από την δουλεία στην ελευθερία, και από την ελευθερία στη μαρτυρία και την αγιότητα. Η ιστορία του δεν είναι απλώς μια βιογραφία· είναι ένα ζωντανό Ευαγγέλιο που μπορεί να μιλήσει σε κάθε εποχή και σε κάθε άνθρωπο.

Ο Ονήσιμος ήταν δούλος του Φιλήμονα, Χριστιανού από τις Κολοσσές, που φημιζόταν για την ακλόνητη πίστη του και την φιλανθρωπική του διάθεση. Ο Ονήσιμος, ενώ ζούσε κάτω από τη στέγη ενός αγαθού κυρίου, υπέπεσε στο αμάρτημα της κλοπής και στη συνέχεια δραπέτευσε. Η φυγή αυτή τον οδήγησε στη Ρώμη, κέντρο της αυτοκρατορίας, εκεί όπου πολλοί πήγαιναν για να χαθούν μέσα στο πλήθος.

Να λοιπόν, το πρώτο μάθημα ο άνθρωπος δεν γίνεται ελεύθερος όταν τρέχει μακριά, αλλά όταν βρίσκει τον Χριστό. Όσο ο άνθρωπος τρέχει να ξεφύγει από το παρελθόν του,

από τις πληγές του, από τα λάθη του ή από τις ευθύνες του, τόσο περισσότερο σκλαβώνεται. Η φυγή του Ονήσιμου ήταν φυγή από τον εαυτό του. Δεν ήταν ελευθερία, ήταν πλάνη.

Στη Ρώμη, ο Ονήσιμος συναντά τον δεσμώτη Απόστολο Παύλο. Όχι τυχαία διότι τίποτα δεν είναι τυχαίο στο σχέδιο του Θεού. Ο Παύλος ήταν τότε στην φυλακή «δέσμιος ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ», όμως ο λόγος του ήταν ελεύθερος και δυνατός. Ο Ονήσιμος άκουσε τον Απόστολο, γνώρισε την αλήθεια, αναγνώρισε το σφάλμα του και βαπτίσθηκε. Η καρδιά του άλλαξε, και μαζί της άλλαξε και ο τρόπος της ζωής του.

Αυτό είναι το μεγαλείο της Εκκλησίας δεν αλλάζει πρώτα τα εξωτερικά, αλλάζει πρώτα την καρδιά. Γι' αυτό ο Ονήσιμος δεν έγινε απλά «καλύτερος δούλος», αλλά έγινε πιστός, ταπεινός, υιός του Θεού και αδελφός Χριστιανός.

Ο Παύλος βλέποντας την ειλικρίνεια της μετάνοιας, έκανε κάτι τολμηρό και ευαγγελικό τον έστειλε πίσω στον Φιλήμονα! Δεν τον κράτησε μαζί του για υπηρεσία ή προστασία. Τον στέλνει πίσω στη ρίζα του προβλήματος, αλλά όχι μόνο του. Τον συνοδεύει με επιστολή την περίφημη «Προς Φιλήμονα», όπου παρακαλεί τον Φιλήμονα όχι απλώς να τον συγχωρήσει, αλλά να τον δεχθεί όχι πλέον ως δούλο αλλά ως αδελφό.

Εδώ συναντάμε την καρδιά του Ευαγγελίου. Η μετάνοια θεραπεύει την καρδιά· η συγχώρηση θεραπεύει την σχέση. Ο Φιλήμων, άνθρωπος πίστεως και αγάπης, δέχτηκε τον Ονήσιμο με χαρά, τον συγχώρησε και τελικά τον ελευθέρωσε, στέλνοντάς τον ξανά στον Παύλο ως ελεύθερο μαθητή και συνεργό του Ευαγγελίου.

Σήμερα οι άνθρωποι συχνά λένε «θα συγχωρήσω, αλλά δεν θα ξεχάσω». Αυτό δεν είναι η συγχώρηση του Χριστού. Η συγχώρηση του Φιλήμονα δεν είναι απλή «ανεκτικότητα», αλλά μεταμόρφωση της σχέσης.

Μας δείχνει ότι ο υπερήφανος δεν συγχωρεί, ο αδιάφορος δεν πληγώνεται, ο Χριστιανός όμως μεταμορφώνεται.

Μετά το μαρτύριο του Παύλου, ο Ονήσιμος κήρυξε το Ευαγγέλιο με μεγάλη ζέση. Για την ομολογία του συνελήφθη και οδηγήθηκε στον έπαρχο Τέρτυλο. Υπέστη βασανιστήρια, φυλακίστηκε επί δεκαοκτώ ημέρες και όταν είδαν οι ειδωλολάτρες ότι αντίναλγίσει προσήλκυε ψυχές στον Χριστό, τον εξόρισαν στους Ποτιόλους κοντά στη Νεάπολη. Εκεί, παρά τις απαγορεύσεις, συνέχισε το ίδιο έργο να ευαγγελίζεται.

Αυτό είναι το γνώρισμα των Αγίων όπου κι αν τους βάλεις, γίνονται φως. Τελικά συνελήφθη ξανά, οδηγήθηκε συλλεγεμένος στη Ρώμη και επειδή αρνήθηκε να θυσιάσει στους θεούς, τον ξάπλωσαν ανάσκελα, τον μαστίγωσαν, και συνέτριψαν τα μέλη του. Υπέμεινε με καρτερία και ειρήνη, μέχρι που παρέδωσε την ψυχή του στον Χριστό. Τα λείψανά του τα συνέλεξε ευσεβής γυναίκα, και από τότε ο Άγιος τιμάται ως Απόστολος από τους Εβδομήκοντα.

Η ζωή του Αγίου Ονησίμου συνοψίζεται σε τρεις λέξεις Μεάνοια , Συγχώρηση και Μαρτυρία.

Και οι τρεις είναι αναγκαίες.

1. Μεάνοια. Ο Ονήσιμος δεν δικαιολογήθηκε. Δεν είπε «Ήμουν δούλος, άρα είχα δίκιο». Είπε: «Ήμουν λάθος». Η μεγαλύτερη ελευθερία στον κόσμο δεν είναι να κάνεις ό,τι θέλεις, αλλά να μπορείς να πεις με ταπείνωση: «Συγχώρεσέ με».

2. Συγχώρηση. Ο Φιλήμων δεν είπε απλώς «σε συγχωρώ». Είπε: «σε δέχομαι ως αδελφό». Αυτό σημαίνει ότι η Εκκλησία δεν είναι κοινωνία προσβολών, αλλά κοινωνία ίασης.

3. Μαρτυρία. Ο Ονήσιμος δεν έμεινε στη μεάνοια. Δεν έμεινε στη συγχώρηση. Προχώρησε προς την μαρτυρία. Αυτό μας διδάσκει ότι η ζωή του Χριστιανού δεν είναι μόνο «να

μην αμαρτάνει», αλλά να μαρτυρεί Χριστό με την ζωή του.

Αν θέλουμε να πάρουμε κάτι πρακτικό από τον Άγιο Ονήσιμο, ας προσπαθήσουμε αυτή την εβδομάδα να ζητήσουμε συγγνώμη από κάποιον με ειλικρίνεια, να συγχωρήσουμε χωρίς όρους, να κάνουμε ένα έργο πίστεως χωρίς φόβο και να αφήσουμε το Ευαγγέλιο να μας θεραπεύσει, όχι μόνο να μας συγκινήσει.

Τότε ο Άγιος δεν θα είναι ιστορία, αλλά ζωντανή παρουσία μέσα μας. Ο Ονήσιμος ήταν δούλος. Έγινε ελεύθερος. Έγινε αδελφός. Έγινε Απόστολος. Έγινε Μάρτυς. Αυτή είναι η πορεία της σωτηρίας από την πτώση στην μετάνοια, από την μετάνοια στην συγχώρηση, και από την συγχώρηση στην ελευθερία του Χριστού.

ΤΟ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΝΗΣΙΜΟΥ

Ήχος α΄. Τῆς Ἐρήμου πολίτης.

Ταῖς ἀκτίσι τοῦ Παύλου φωτισθεῖς τὴν διάνοιαν, ὥφθης ὑπηρέτης τοῦ Λόγου καὶ Ἀπόστολος ἔνθεος καὶ ὄνησιν ἐβράβευσας ζωῆς, Ὁνήσιμε θεράπον τοῦ Χριστοῦ, διὰ λόγων καὶ θαυμάτων θεοπρεπῶν, τοῖς πίστει ἐκβοῶσί σοι, δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι φαιδρῶς, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.